

Prima instanță: (Judecătoria Comrat) V. Hrapacov

Instanța de apel: (Curtea de Apel Comrat) G. Colev, M. Galupa, I. Curdov

ÎNCHEIERE

25 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Ala Cobăneanu
Luiza Gafton
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Consiliul municipal Comrat și
Primarul municipiului Comrat,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată înaintată de Oficiul Teritorial Comrat
al Cancelariei de Stat împotriva Consiliului municipal Comrat, Primarul municipiului
Comrat, Cara Grigorii și Lungu Irina cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Comrat din 07 decembrie 2017, prin care a fost
respins apelul declarat de Consiliul municipal Comrat și Primarul municipiului Comrat și
menținută hotărârea Judecătoriei Comrat din 23 august 2017,

c o n s t a t ă :

La 08 iulie 2016, Oficiul Teritorial Comrat al Cancelariei de Stat a înaintat cerere de
chemare în judecată împotriva Consiliului municipal Comrat, Primarul municipiului
Comrat, Cara Grigorii și Lungu Irina cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii, Oficiul Teritorial Comrat al Cancelariei de Stat a menționat că
exercitând controlul asupra legalității actelor administrative adoptate de autoritatea
administrației publice locale, a constatat ilegalitatea unor acte.

Astfel, menționează că prin decizia Consiliului municipal Comrat nr. 1/32.4 din 05
februarie 2016 ”Cu privire la vânzarea terenului lui Cara Grigorii”, Consiliul municipal
Comrat a decis vânzarea lui Cara Grigorii a terenului cu suprafața de 0,0042 ha, amplasat în
municipiul Comrat, str. Fedico 22/31.

La fel, a relatat că în baza deciziei nr. 1/34 din 05 februarie 2016, Consiliul municipal
Comrat a transmis în arendă Irinei Lungu terenul cu suprafața de 0,1833 ha.

Consideră deciziile menționate ca fiind ilegale, deoarece Consiliul municipal Comrat
nu era în drept de a transmite loturile de pământ fără a fi desfășurată licitația.

Oficiul Teritorial Comrat al Cancelariei de Stat solicită anularea deciziilor Consiliului
municipal Comrat nr. 1/32.4 din 05 februarie 2016 și nr. 1/34 din 05 februarie 2016,
declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare a terenului încheiat în baza deciziei
Consiliului municipal Comrat nr. 1/32.4 din 05 februarie 2016 și a contractului de arendă

nr. 34 din 17 februarie 2016 încheiat în baza deciziei Consiliului municipal Comrat nr. 1/34 din 05 februarie 2016.

Ulterior, pe parcursul examinării cauzei, Oficiul Teritorial Comrat al Cancelariei de Stat a depus cerere de modificare a pretențiilor, solicitând anularea deciziilor Consiliului municipal Comrat nr. 1/32.4 din 05 februarie 2016 ”Cu privire la vânzarea lui Cara Grigorii a terenului ”, pct. 2-5 din decizia nr. 1/34 din 05 februarie 2016 ”Cu privire la cererea Irinei Lungu”, declararea nulității contractului de arendă nr. 34 din 17 februarie 2016 încheiat în baza pct.2-5 ale deciziei Consiliului municipal Comrat nr. 1/34 din 05 februarie 2016 (f.d. 68).

Prin hotărârea Judecătoriei Comrat din 23 august 2017, acțiunea înaintată de Oficiul Teritorial Comrat al Cancelariei de Stat a fost admisă.

S-a anulat decizia Consiliului municipal Comrat nr. 1/32.4 din 05 februarie 2016 ”Cu privire la vânzarea lui Cara Grigorii a terenului ”.

S-au anulat pct. 2-5 ale decizia Consiliului municipal Comrat nr. 1/34 din 05 februarie 2016 ”Cu privire la cererea Irinei Lungu”.

S-a declarat nul contractul de arendă nr. 34 din 17 februarie 2016 încheiat între Primăria municipiului Comrat și Lungu Irina în baza pct. 2-5 ale deciziei Consiliului municipal Comrat nr. 1/34 din 05 februarie 2016 ”Cu privire la cererea Irinei Lungu”.

Pentru a decide astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că terenul care i-a fost atribuit în arendă Irinei Lungu nu se încadrează în noțiunea de teren adiacent și prin urmare acest urma a fi atribuit Irinei Lungu prin licitație.

Astfel, prima instanță a concluzionat că Consiliul municipal Comrat nu a avut temei legal de a transmite în arendă Irinei Lungu terenul de pământ, fără a fi desfășurată licitația.

Deci, prima instanță a reținut că drept urmare, este ilegal și contractul de arendă funciară nr. 34 din 17 februarie 2016 încheiat între Lungu Irina și Primăria municipiului Comrat pe un termen de 3 ani.

Prin decizia Curții de Apel Comrat din 07 decembrie 2017, a fost respins apelul declarat de Consiliul municipal Comrat și Primarul municipiului Comrat și menținută hotărârea Judecătoriei Comrat din 23 august 2017.

La 25 ianuarie 2018, prin intermediul oficiului poștal, Consiliul municipal Comrat și Primarul municipiului Comrat au declarat recurs împotriva hotărârilor judecătorești, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea înaintată de Oficiul Teritorial Comrat al Cancelariei de Stat să fie respinsă.

Recurenții Consiliul municipal Comrat și Primarul municipiului Comrat, în motivarea recursului au menționat că instanțele au aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată.

Astfel, recurenții susțin că la aplicarea de către instanțele de judecată a prevederilor art. 4 din Legea privind prețul normativ și modul de vânzare-cumpărare a pământului nr. 1308 din 25 iulie 1997, nu a fost luat în considerație faptul că prin decizia Consiliului municipal Comrat nr. 1/34 din 05 februarie 2016, Irinei Lungu i-a fost atribuit în arendă lotul de teren, dar nu vândut.

Totodată, consideră eronate concluziile instanțelor cu privire la faptul că terenul aferent urmează să includă și casă de locuit, anexe sau grădini.

Or, prin decizia Comitetului Executiv al Consiliului orașenesc Comrat din 24 iulie 1996, după mama Irinei Lungu – Balaban Vasilisa, a fost înregistrat cu drept de proprietate construcția locativă și alte anexe situate în orașul Comrat, str. Budionov 47 pe terenul cu suprafața de 600 m.p., iar terenul cu suprafața de 2465 de m.p. a fost lăsat în folosință

provizorie.

La 11 aprilie 2018, Oficiul Teritorial Comrat al Cancelariei de Stat a depus referință la recursul declarat de Consiliul municipal Comrat și Primarul municipiului Comrat, solicitînd de a fi considerat ca inadmisibil.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Comrat a emis dispozitivul deciziei la 07 decembrie 2017, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 25 ianuarie 2018, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Consiliul municipal Comrat și Primarul municipiului Comrat, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Consiliul municipal Comrat și Primarul municipiului Comrat.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Ala Cobăneanu

judecători

Luiza Gafton

Dumitru Mardari